

Rolnummer 505
Arrest nr. 76/93 van 27 oktober 1993

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, ingesteld door D. Corradini en anderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, L.P. Suetens, H. Boel, L. François en J. Delruelle, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift van 29 december 1992 dat bij op dezelfde dag ter post aangetekende brief aan het Hof is toegezonden en op 30 december 1992 ter griffie is ontvangen, vorderen Daniela Corradini, grafica, wonende te 4000 Luik, rue Bonne Nouvelle 72, Chantal Olivier, designer, wonende te 4000 Luik, rue Grandgagnage 30, Lucien Renard, wonende te 6690 Vielsalm, Neuville 108, en Baudouin Godfirnon, wonende te 4020 Luik 2, rue Capitaine 4, de vernietiging van artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 juni 1992, in zoverre die bepaling de aan de heffing van sociale bijdragen onderworpen bedrijfsinkomsten met terugwerkende kracht wijzigt.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 31 december 1992 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Bij beschikking van 5 januari 1993 is rechter L. François aangewezen als lid van de zetel en als rechter-verslaggever, nadat rechter P. Martens zich van de zaak had onthouden.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Van het beroep is overeenkomstig artikel 76 van de voormelde bijzondere wet kennisgegeven bij op 5 februari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 8 februari 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 9 februari 1993 bekendgemaakt.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft bij op 22 maart 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van die memorie zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 22 april 1993 ter post aangetekende brieven, die op 23 april 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De verzoekende partijen hebben bij op 22 mei 1993 ter post aangetekende brief een gezamenlijke memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 25 mei 1993 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 29 december 1993.

Bij beschikking van 14 september 1993 is rechter H. Boel aangewezen om de zetel aan te vullen ter vervanging van rechter L. De Grève, die de functie van voorzitter waarnam en later tot voorzitter van het Hof is verkozen.

Bij beschikking van 14 september 1993 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de datum van de terechtzitting vastgesteld op 5 oktober 1993.

Van die beschikking, alsmede van een nota van de griffier waarin een vraag van het Hof is weergegeven, is

kennisgegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 15 september 1993 ter post aangetekende brieven, die op 16 en 17 september 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De Ministerraad heeft een zittingsnota overgezonden die op 1 oktober 1993 ter griffie van het Hof is ontvangen.

Op de terechtzitting van 5 oktober 1993 :

- zijn verschenen :
- . Mr. J.P. Moens, advocaat bij de balie te Luik, voor de verzoekende partijen;
- . Mr. P. Decoene *loco* Mr. H. Van Eecke, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters L. François en L.P. Suetens verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *Onderwerp van de bepaling in het geding*

1. Artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, dat artikel 11 wijzigt van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, bepaalt :

« In artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, gewijzigd bij de wetten van 9 juni 1970, 23 december 1974 en 6 februari 1976, bij de programmawet van 30 december 1988 en bij het koninklijk besluit van 19 december 1984, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 2 wordt tussen het eerste en het tweede lid het volgende lid ingevoegd :

'De winsten en baten bedoeld in artikel 20, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, die betrekking hebben op een voorheen door de onderworpenen uitgeoefende bezigheid, worden beschouwd als bedrijfsinkomsten in de zin van het voorgaande lid en worden geacht te behoren tot het aanslagjaar waarin zij worden belast. Deze bepaling is van toepassing op de winsten en baten die tot grondslag dienen voor de berekening van de bijdragen verschuldigd voor het tweede kwartaal van 1992 en voor de daaropvolgende kwartalen. ';

2° in het tegenwoordige tweede lid van § 2, dat het derde lid van deze § 2 zal vormen, worden de woorden 'in de zin van het vorige lid ' vervangen door de woorden 'in de zin van de vorige leden ';

3° in het eerste en het tweede lid van § 5 wordt het percentage ' 111,79 pct. ' vervangen door het percentage ' 112,79 pct. ' »

2.1. Het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen kent, volgens artikel 1 ervan, familiale uitkeringen, uitkeringen inzake rust- en overlevingspensioen en uitkeringen in geval van ziekte of invaliditeit toe aan de zelfstandigen. Volgens artikel 3, § 1, is iedere natuurlijke persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent uit hoofde waarvan hij niet door een arbeidsovereenkomst of door een statuut verbonden is, een zelfstandige, waarbij een vermoeden bestaat ten aanzien van de persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent die inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 20, 1°, 2°, b of c, of 3°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (hierna : W.I.B.); artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 verwijst naar de oude nummering, zoals zij van kracht was vóór het koninklijk besluit van

10 april 1992 tot coördinatie van wettelijke bepalingen inzake inkomstenbelastingen (*Belgisch Staatsblad* van 30 juli 1992). Alle volgende verwijzingen naar het W.I.B. zullen gebeuren volgens die oude nummering.

2.2. Bovenop de verplichting zich aan te sluiten bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen (artikel 10, § 1), zijn de zelfstandigen verplicht bijdragen te betalen die worden uitgedrukt in een percentage van de bedrijfsinkomsten (artikel 11, § 1); het beroep heeft betrekking op een aspect van de wijze van vaststelling van die inkomsten.

Artikel 11, § 2, eerste lid, bepaalt dat onder die bedrijfsinkomsten dienen te worden verstaan « de bruto-bedrijfsinkomsten, verminderd met de bedrijfsuitgaven en -lasten en eventueel met de bedrijfsverliezen, vastgesteld overeenkomstig de wetgeving betreffende de inkomstenbelasting, die de onderworpenen als zelfstandige heeft genoten, vermeerderd volgens de modaliteiten bepaald door de Koning, met het bedrag van de bijdragen bedoeld in de artikelen 12 en 13 » (namelijk de bijdragen die de zelfstandigen verschuldigd zijn vóór en na de pensioenleeftijd).

Artikel 11, § 2, tweede lid, dat door de bestreden bepaling is ingevoegd en waarop het beroep betrekking heeft, voegt aan de aldus berekende bedrijfsinkomsten « de winsten en baten bedoeld in artikel 20, 4^e, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, die betrekking hebben op een voorheen door de onderworpenen uitgeoefende bezigheid » toe. Dat lid bepaalt bovendien dat die winsten en baten worden geacht « te behoren tot het aanslagjaar waarin zij worden belast ». Artikel 11, § 2, tweede lid, is van toepassing op de winsten en baten die tot grondslag dienen voor de berekening van de bijdragen verschuldigd voor het tweede kwartaal van 1992 en voor de daaropvolgende kwartalen.

2.3. Ten slotte bepaalt artikel 11, § 2, derde lid, de referentieperiode voor de berekening van de bijdrage :

« De berekening van de voor een bepaald jaar verschuldigde bijdrage geschiedt op basis van de bedrijfsinkomsten in de zin van de vorige leden, die betrekking hebben op het aanslagjaar waarvan het jaartal verwijst naar het tweede kalenderjaar dat onmiddellijk datgene voorafgaat waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn. »

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de verzoekers

A.1.1. Naar aanleiding van overdrachten van cliënteel, materieel of handelsfondsen die hebben plaatsgevonden of zijn vastgesteld tussen 1 januari 1989 en de dag van de bekendmaking van de bestreden bepaling in het *Belgisch Staatsblad*, hebben de verzoekers stopzettingsmeerwaarden verwezenlijkt die, met toepassing van die bepaling, tot een aanzienlijke verhoging van hun sociale bijdragen hebben geleid.

A.1.2. Artikel 11, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 38, dat door de bestreden bepaling is ingevoegd, komt voort uit een verwarring tussen de soorten van bedrijfsinkomsten die in aanmerking moeten worden genomen om de status van zelfstandige te definiëren (artikel 3 van hetzelfde besluit) en de berekeningsgrondslag van de bijdragen (artikel 11). Die verwarring, die door het R.S.V.Z. is begaan, werd vóór de wetswijziging, door het Hof van Cassatie veroordeeld (25 maart 1991, *J.T.* 1991, p. 410) en door de Staatssecretaris voor Pensioenen ongedaan gemaakt (*Bull. Vr. en A., Senaat*, 2 mei 1988, p. 1497).

De bestreden bepaling, die, gelet op de logica van de rechtspraak van het Hof van Cassatie, in artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 had moeten worden ingevoegd, vindt volgens de parlementaire voorbereiding haar oorsprong in een tweevoudige bedoeling, namelijk de stopzettingsmeerwaarden opnieuw in de berekeningsgrondslag van de bijdragen in te voeren waarbij een « oneigenlijk gebruik » van de werkwijze wordt verhinderd, en de winsten en baten onder te brengen in « het inkomstenjaar dat overeenstemt met het aanslagjaar waarin ze als bedrijfsinkomsten fiscaal worden belast » (*Gedr. St., Senaat, B.Z.* 1991-1992, nr. 315/1, p. 25).

A.1.3.1. Door de bedrijfsinkomsten die de verzoekers hebben gehaald uit meerwaarden van vroegere werkzaamheden en die zij hebben ontvangen of die zijn vastgesteld tussen 1 januari 1989 en 30 juni 1992 met terugwerkende kracht aan de sociale bijdragen te onderwerpen, roept de bestreden bepaling een discriminatie in het leven tussen de bezitters van de in de artikelen 20, 1°, 20, 2°, b en c, en 20, 3°, W.I.B. bedoelde bedrijfsinkomsten, die vanaf 20 januari 1989 (of ervoor) konden vertrouwen op het fundamentele beginsel van de rechtszekerheid en wier inkomsten werden onderworpen aan sociale bijdragen die golden op het tijdstip waarop zij die inkomsten ontvingen, enerzijds, en de bezitters van de in artikel 20, 4°, W.I.B. bedoelde inkomsten die, zoals de verzoekers, thans gehouden zijn tot betaling van sociale bijdragen op de genoemde inkomsten met drie jaar terugwerkende kracht, anderzijds. Voor laatstgenoemden doet het bij de bestreden wet ingevoerde stelsel afbreuk aan het fundamentele beginsel van de rechtszekerheid, dat als dusdanig door het Hof is erkend en volgens hetwelk de inhoud van het recht moet kunnen worden voorzien, zodat het rechtssubject in redelijke mate de gevolgen van een welbepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

A.1.3.2. Het beginsel van de niet-terugwerkende kracht is een algemeen beginsel van de Belgische rechtsorde, op de toepassing waarvan des te strenger toezicht wordt gehouden, daar de maatregel door de burgers verworven toestanden raakt, namelijk ten deze sinds 1989 bereikte fiscale en sociale toestanden.

A.1.3.3. Overigens, door *a posteriori* een sociale-zekerheidsschuld in het leven te roepen voor bedrijfsinkomsten die niet in aanmerking werden genomen op het tijdstip waarop zij werden ontvangen, doet de bestreden bepaling eveneens op onverantwoorde wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van de eigendom, dat is verankerd in artikel 1 van het eerste aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens blijkt echter dat een stopzettingsmeerwaarde als een vermogenswaarde dient te worden geanalyseerd. De verplichte bijdragen inzake sociale zekerheid zijn weliswaar verenigbaar met die bepalingen, maar die bepalingen blijven overheerst door het vereiste van een redelijk verband van evenredigheid tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

A.1.3.4. De terugwerkende kracht die aan de bepaling is gegeven, doet op onevenredige wijze afbreuk aan de beginselen van de rechtszekerheid en de non-retroactiviteit, aangezien de doelstelling van budgettair belang geen terugwerkende kracht vereiste (het arrest van het Hof van Cassatie dat in A.1.2 is aangehaald, betekende overigens geen ommekeer in de rechtspraak), enerzijds, en de wil « een oneigenlijk gebruik van de werkwijze te

verhinderen », waarvan sprake in de parlementaire voorbereiding, los staat van de terugwerkende kracht, daar voltrokken handelingen onomkeerbaar zijn, anderzijds.

Antwoord van de Ministerraad

A.2.1. De bestreden bepaling maakt deel uit van een geheel dat ertoe strekt het evenwicht te bewaren van het sociaal statuut van de zelfstandigen, waarvan het tekort ongeveer 6 miljard frank bedroeg (begrotingsramingen 1992).

Vóór de wijziging, bij de bestreden bepaling, van artikel 11, § 2, nam het bestuur dat dat artikel toepaste, de bedrijfsinkomsten die men als zelfstandige heeft ontvangen, in aanmerking voor de berekeningsgrondslag van de bijdragen, met dien verstande dat in artikel 11, waarbij de grondslag van de bijdrage wordt vastgesteld, niet alleen wordt verwezen naar de inkomsten waarop het vermoeden van onderwerping rust waarvan sprake in artikel 3, § 1, tweede lid, maar ook, en meer in het algemeen, naar alle inkomsten die de bijdrageplichtige als zelfstandige heeft genoten en met name de winsten en baten die betrekking hebben op een voorheen uitgeoefende zelfstandige werkzaamheid (artikel 20, 4°, W.I.B.). Naar aanleiding van een arrest van het Arbeidshof te Brussel van 6 oktober 1989, waarin ten onrechte ervan werd uitgegaan dat artikel 3 tot doel had vast te stellen welke bedrijfsinkomsten in aanmerking worden genomen voor de berekening van de bijdragen, besliste het Hof van Cassatie op 25 maart 1991 « dat luidens artikel 20, 4°, van het W.I.B. winsten en baten die betrekking hebben op een zelfstandige beroepswerkzaamheid die voorheen werd uitgeoefend door de genietter weliswaar bedrijfsinkomsten zijn, in de zin van die wetgeving, maar dat zij, per definitie, niet voortvloeien uit de vaste uitoefening van een zelfstandige werkzaamheid in de loop van het refertejaar ». De wet van 26 juni 1992 beoogt de in dat arrest opgeworpen moeilijkheid te verhelpen door de stopzettingsmeerwaarden uitdrukkelijk in de berekeningsgrondslag van de bijdragen op te nemen vanaf het tweede kwartaal van 1992, waarbij erover is gewaakt dat zij aan een welbepaald refertejaar zijn gekoppeld, namelijk het jaar dat overeenstemt met het aanslagjaar waarin zij als bedrijfsinkomsten zijn belast. De wetgever had derhalve niet de bedoeling het toepassingsgebied van het koninklijk besluit nr. 38 (artikel 3) uit te breiden, maar wel te preciseren dat, voor hen die er reeds aan zijn onderworpen, alle bedrijfsinkomsten, met inbegrip van die welke zijn bedoeld in artikel 20, 4°, W.I.B., in aanmerking worden genomen om de berekeningsgrondslag van de bijdragen vast te stellen.

A.2.2. Primair kan niet worden volgehouden dat de bestreden bepaling terugwerkende kracht heeft, aangezien de berekening van de voor een bepaald jaar verschuldigde bijdragen geschiedt op basis van de bedrijfsinkomsten die betrekking hebben op het aanslagjaar waarvan het jaartal verwijst naar het tweede kalenderjaar dat datgene voorafgaat waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn (artikel 11, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 38). Er zou enkel sprake kunnen zijn van terugwerkende kracht ingeval de wetgever voor verstreken jaren nieuwe bijdragen in het leven zou hebben geroepen. Artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 vermeerdert echter alleen de bijdragen vanaf het lopende jaar.

A.2.3. Subsidiair kan het door de verzoekers gemaakte onderscheid tussen bezitters van de in artikel 20, 1°, 20, 2°, b en c, en 20, 3°, W.I.B. bedoelde inkomsten en bezitters van de in artikel 20, 4°, W.I.B. bedoelde inkomsten niet worden aanvaard, aangezien de tweede categorie niet bestaat : daar het verkrijgen van de in artikel 20, 4°, W.I.B. bedoelde inkomsten immers geen voorwaarde voor onderwerping is, moeten de bezitters van in artikel 20, 4°, W.I.B. bedoelde inkomsten per definitie tevens bezitter zijn van in artikel 20, 1°, 20, 2°, b of c, en 20, 3°, W.I.B. bedoelde inkomsten, want anders zouden zij niet onder het toepassingsgebied van het koninklijk besluit nr. 38 vallen.

A.2.4. Artikel 70 heeft tot gevolg dat iedere discriminatie wordt voorkomen door te vermijden dat zij die stopzettingsmeerwaarden verkrijgen, een gunstige behandeling zouden genieten mochten die meerwaarden niet in de berekeningsgrondslag van de bijdragen worden opgenomen.

Antwoord van de verzoekers

A.3.1. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad beweert, is het onderscheid tussen de voorwaarden van onderwerping en de berekeningsgrondslag van de bijdragen (artikelen 3 en 11 van het koninklijk besluit nr. 38) niet duidelijk en namen de inningsorganen oorspronkelijk de stopzettingsmeerwaarden niet stelselmatig in aanmerking voor die berekening. Uit het arrest van het Hof van Cassatie van 25 maart 1991, waarin dat Hof een verband legt tussen de artikelen 3 en 11, vloeit voort dat de stopzettingsmeerwaarden onder de vroegere

wetgeving in geen enkel opzicht een « bedrijfsinkomen van zelfstandige » waren, in de zin van het koninklijk besluit nr. 38, en inzonderheid van de artikelen 3 en 11 ervan, en derhalve niet aan de inning van sociale bijdragen waren onderworpen. Derhalve ligt de reden waarom die inkomsten in de bestreden bepaling als bedrijfsinkomsten worden aangemerkt en *expressis verbis* aan de bijdragen worden onderworpen, precies in het feit dat zij er voorheen niet aan waren onderworpen.

A.3.2. De zeer bijzondere berekeningswijze van de sociale bijdragen van zelfstandigen, die impliceert dat er steeds een discordantie is tussen de periode van het verschuldigd zijn van de bijdragen en de referteperiode voor de berekening ervan, mag niet worden verward met de heffingsgrondslag (de berekeningsgrondslag) die, in het stelsel van de bestreden bepaling, terugwerkende kracht heeft. Er dient echter een strikte overeenstemming te bestaan tussen de referteperiode en de regels tot vaststelling van de heffingsgrondslag, die op diezelfde periode betrekking hebben, waarbij die grondslag moet worden vastgesteld op 31 december van het betrokken refertjaar. Zo niet zal het beginsel van de niet-terugwerkende kracht zijn geschonden, aangezien een bijdrageplichtige tijdens het betrokken aanslagjaar nooit kan weten of de beroepshandeling die hij stelt al dan niet een sociale-zekerheidsschuld in het leven zal roepen. Indien men de stelling van de Ministerraad zou volgen, zou de bijdrageplichtige pas drie jaar later het recht hebben die schuld te kennen.

A.3.3. Het subsidiair aangevoerde argument van de Ministerraad, volgens hetwelk de bezitters van in artikel 20, 4, W.I.B. bedoelde inkomsten geen onderscheiden categorie zouden vormen, kan niet worden aanvaard, aangezien de bezitters van de in artikel 20, 4, W.I.B. bedoelde inkomsten en van andere bedrijfsinkomsten, bedoeld in artikel 20, 1°, 20, 2°, b of c, en 20, 3°, W.I.B. - zelfs los van de toestand van de bijdrageplichtigen die elke beroepsactiviteit zouden stopzetten en geen andere inkomsten zouden hebben dan die welke in artikel 20, 4°, W.I.B. zijn bedoeld - een categorie vormen ten aanzien waarvan de terugwerkende kracht van de bestreden wettelijke maatregel een niet te verantwoorden discriminatie in het leven roept.

Voor het overige laat de Ministerraad na het onontbeerlijke en evenredige karakter van de betwiste terugwerkende kracht te verantwoorden.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep

B.1. In hun verzoekschrift vorderen de verzoekers de vernietiging van artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen. Uit het verzoekschrift en de erin vermelde precisering, volgens welke de vernietiging van de terzake geldende bepaling wordt gevorderd in zoverre die bepaling « met terugwerkende kracht de aan de heffing van sociale bijdragen onderworpen bedrijfsinkomsten wijzigt », blijkt evenwel dat het onderwerp van het beroep beperkt is tot artikel 70, 1°, en, bij wege van gevolgtrekking, 2°, van de voormelde wet.

Ten gronde

B.2. Door de werking van de bestreden wet wordt voor de verzoekers op de winsten en baten uit een stopgezette activiteit als zelfstandige dezelfde bijdrage geheven als die welke de andere inkomsten treft die uit een dergelijke activiteit zijn gehaald. Hoewel die bepaling enkel een weerslag heeft op de berekeningsgrondslag van de bijdragen die vanaf het tweede kwartaal van het jaar van de inwerkingtreding ervan verschuldigd zijn, verwijten de verzoekers die bepaling dat ze het belang dat zij hebben bij de mogelijkheid de juridische gevolgen van hun handelingen te voorzien, onvoldoende in acht neemt. Op het tijdstip dat de desbetreffende meerwaarden werden verwezenlijkt - en *a fortiori* op het tijdstip dat de activiteit die ze mogelijk heeft gemaakt, werd uitgeoefend -, wisten de betrokkenen immers niet dat ze aanleiding zouden geven tot een bijdrage, of konden zij dit althans betwijfelen, aangezien de rechtspraak hierover verdeeld was tot het arrest van het Hof van Cassatie van 25 maart 1991.

B.3. Uitgedrukt, zoals vereist is, in termen van ongelijkheid, bestaat de grief er niet in te beweren dat het onverantwoord zou zijn in de toekomst op inkomsten uit een activiteit die is stopgezet, dezelfde bijdrage te heffen als op inkomsten uit een nog aan de gang zijnde activiteit, maar enkel dat het loutere feit een dergelijke beslissing te nemen zonder de inwerkingtreding ervan uit te stellen, een verrassingseffect teweegbrengt - ondanks de omstandigheid dat vóór de aanneming van de wet reeds een controverse was gerezen over de bij die wet bevestigde oplossing -, dat de verzoekers benadeelt ten aanzien van die zelfstandigen die het bedrag van de te betalen bijdragen volledig hebben kunnen voorzien, omdat hun bedrijfsinkomsten geen stopzettingsmeerwaarden omvatten.

Een dergelijke werking verschilt niet van die welke kan voortvloeien uit elke bepaling die onmiddellijk toepasselijk is en waarvan het toepassingsgebied, wat de personen betreft, beperkt is. Op zichzelf is het onderscheid tussen de personen die erdoor zijn geraakt en de overige personen geen onderscheid bedoeld in de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

B.4. Het Hof is niet bevoegd om na te gaan, los van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet, of de bestreden bepaling bestaanbaar is met artikel 1 van het eerste aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 oktober 1993.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior